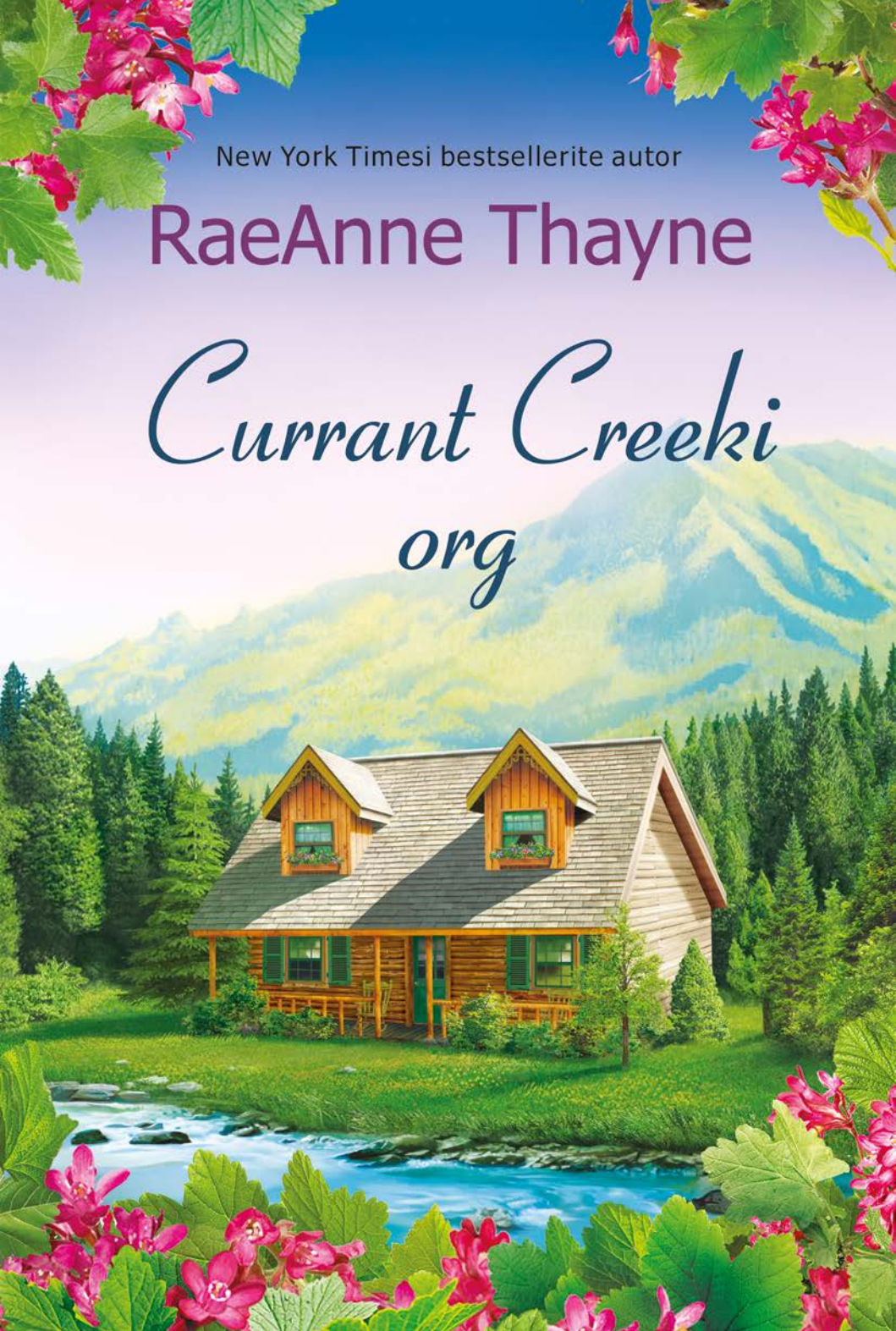

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

Currant Creeki
org

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Currant Creek Valley
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E02377220
ISBN 978-9949-82-546-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Janice Thayne'ile, kelle retseptist hoolimata
ei suuda ma kunagi banaani-pähklileiba valmistada,
ükskõik kui väga ma ka ei püüaks. Ma armastan sind väga!
Tänan, et oled kõik need aastad
armastuses eeskju näidanud ning eriti veel selle eest,
et kasvatasid oma pojast sellise imelise mehe.

Erilised tänusõnad Karen Proudfootile,
kelle maitsvate toitude kirjeldused
panid mul suu alati vett jooksmas.

Esimene peatükk

Alexandra McKnight avas oma unelmate restorani ukse ja hoidis hinge kinni.

Ta juba armastas seda kohta ja tahtis, et ta lähimad sõbrad näeksid peale saagimispukkide, tellingute ja pooleliolevate tööpindade, kui vägev siin kõik võiks olla.

Raamatuklubi liikmed astusid ükshaaval sisse, hingeldades veidi pärast seda, kui olid ta õe Maura Hope's Crossingi kesklinna raamatupoest ülesmäge siia kõndinud. Vähemalt oli jalutuskäiguks kena aprillipäev, päikseline ja mõnus, üksnes mõne koheva pilveke-sega pea kohal.

Claire McKnight, Alexi parim sõbranna ja nüüd ka vennanaine, oli esimene, kes sisse astus. Ta möödus uuest jõekividest laotud kahepoolsest kaminast, mis eraldas tulevast vastuvõtuala esimese korruse söögiruumist.

Claire pööras end ringi, et vaadata seinu, mis olid tellisteni maha lammutatud, algupärast puitpõrandat ja alles jäetud tuletõrjajate liuposti, mis ulatus teise korruse söögiruumi, mida kasutati kunagi tuletõrjejaama magamisruumidena, siis kui Hope's Crossing oli veel karm ja rahutu kaevanduslinn.

„Milline imeline koht,“ õhkas Claire. „Pean tunnistama, et olin rohkem kui ärevil, kui ütlesid, et Brodie ja Jack seda mõtet haudu-sid. Selles mõttes, et see vana koht on terve igaviku linnale pinnuks

silmas olnud! Minu arvates oleksid nad pidanud selle juba aastaid tagasi maha lammutama. Nüüd aga, nähes renoveerimistöid, keerlevad mu mõtted hoopis siinsete võimaluste ümber.“

„Eks ju?“ Alex vaatas särades Claire'ile ning teistele nende kõrvale kogunenud sõpradele ja pereliikmetele otsa.

„Geniaalne mõte asendada need päästekomando ukсед selle suure liugaknaga!“ hüüdis Charlotte Caine, kaunis nägu eevil. „Milline uskumatu vaade Woodrose'i mäele ja kesklinnale. Siit näeb kõikjale.“

„Ma tean. Ja suviti saame me aknad kõrvale lükata ja kogu kupatuse üheks suureks väliruumiks teha.“

„Oh, kullake. See on imeline!“ hüüdis ta ema. Mary Ella pigistas ta kätt ning Alexil oli nii hea meel, et oli nad toonud restorani põgusale ringkäigule ja ootamatule õhtusele piknikule, et õigustada viimast osa nende klubi Raamatupala nimes.

„Brodie on Brazeni pärast nii eevil.“ Evie Thorne lükkas pika blondi juuksesalgu kõrva taha. „Ma pole teda ammu ühegi projekti pärast nii eevil näinud.“

„Jack tegi kujundusega imelist tööd,“ sõnas Mary Ella, vaadates ringi.

„Muidugi. Ta on ju Jackson Lange.“ Kõne all oleva mehe abi-kaasa näol oli rahulolev naeratus, mida Alex oli peljanud, et ei näe enam kunagi oma vanema õe näol pärast seda põrgulikku aega kaks aastat tagasi. Alex võlgnes Jackile palju. See, et see loominguiline arhitektuurigenius oli selle koha ette võtnud, oli väikseim neist.

Ta naeratas naistele, keda väga armastas. „Mul on tõesti vedanud, et mul on sõbrad ja õed, kes pole üksnes nutikad ja andekad, vaid neil on ka hea maitse meeste osas, kellega abielluda... nii et mina ei pea seda tegema.“

Nagu arvata oli, teenisid ta sõnad naerupahvaka peaaegu kõigilt peale ta ema. Alexile ei jäänud ema moekate väikeste prillide taga olevates silmades vilksatanud mure märkamata.

Ta ei teinud sellest nagu tavaliselt väljagi. Ta ei kavatsenud oma ema murel end häirida lasta. Mitte siis, kui tundis kergendust nende elevusest restorani suhtes, isegi kui selle renoveerimine oli alles nii algusjärgus.

„Täna, et täna mäest üles lõunale tulite. Vaevatasuks saate te olla esimesed, kes siin, Brazenis einestamist naudivad. Ma pakkisin meile kaasa piknikukorvi. See näis sobilik, arvestades selle kuu raamatu kurikuulsat piknikku.“

„Ma ütlen isegi praegu, et oleksime pidanud valima „Uhkuse ja eelarvamuse“, mitte „Emma“. Härra Darcy on palju seksikam meespeategelane kui härra Knightley,“ avaldas Brodie ema Katherine arvamust, silmis unistav helk.

„Me ju lugesime seda kaks aastat tagasi, kas mäletad?“ tuletas Mary Ella talle meelde. „Alex valmistas veel selle imelise valge supi ja kausikoogid.“

„Ma loodan, et sul pole selles korvis, mille sa siia üles tassisid, tuvipirukaid ja külma lambaliha,“ ütles Alexi vanem õde Angie.

„Kuidas sul küll meeles on, mida nad „Emma“ piknikul sõid?“ küsis Charlotte naerdes.

Angie muigas. „Ma elan toidu nimel. Sa peaksid seda juba teadma.“

„Ei mingit tui ega lammast. Igav külm praekana, kartulisalat ja puuviljad. Aga mul on pirukat. Ja veel midagi.“ Ta avas suure korvi, võttis sellest teki ja laotas puupõrandale. „Vabandust, et meil pole veel laudu ega toole. Need on tellitud, aga saabuvad alles mõne nädala pärast. Kui te ei taha põrandal olla, võite trepile istuda. Katherine, ema, Ruth – teie kolm võite kaminaäärele istuda.“

„Ideaalne,“ teatas Katherine Thorne.

Alex asetas toidud tekile ja siis asusid kõik raamatuklubi liikmed oma taldrikuid täitma. Neil kõigil oleks palju mugavam olnud Maura Hiirekõrvul Raamatute Kohvikus, kuid Alex ei jõudnud ära oodata, et kõigile edusamme näidata.

„Sa oled restorani avamise pärast kindlasti eevil,“ ütles Janie Hamilton, üks nende uutest liikmetest, samal ajal kui võttis ampsu kanasalativõileivast.

„Ma ei jõua ära oodata,“ vastas Alex, ehkki keeldus lisamast, et mingi osa temast oleks hirmust värisenud, kui ta vaid oleks seda endale lubanud.

Restorani juhtimine oli olnud ta unistuseks sellest peale, kui ta oli otsustanud kokanduskooli minna. Nüüd, kui avamispäev lähemale nihkus ja see unistus oli peagi tõeks saamas, segunes ootusärevus närvilisusega, tal oli hirm, et tal ei ole selleks vajalikke oskusi ja loominguilisust, et panna Brazen niigi restorane täis Hope's Crossingis välja paistma.

„Minu arvates on siit puudu vaid üks väike detail,“ lausus Angie.

„Mis see on?“ tahtis Mary Ella teada.

Ta õde silmitses veel kord avarat ruumi. „Võib-olla jääb mul midagi kahe silma vahele, aga, hm, kus siis köök on?“

„Oh sa, sul on õigus!“ hüüdis Janie. „Kööki polegi!“

„Kus su hiilgav arhitektist abikaasa nüüd on?“ aasis Katherine Mauraga. „Ta jättis kõige olulisema välja.“

„Jajah,“ ütles Alex, ehkki tundis veidi ärevust. Ta vajab kööki! „See on tulemas. Brodie sõnul kolme nädala pärast. Ehitajal, kes on siiani teinud suurema osa taastamistöedest, oli peres hädaolukord ja Brodie pidi töö lõpetamiseks kellegi teise palkama.“

„Sam Delgado,“ lausus Evie. „Ta on Denveri lähedal varemgi Brodiega koos töötanud. Olen teda paar korda näinud. Ta on väga kena.“

„Mul ükskõik, kui kena ta on. Tahan lihtsalt, et ta end liigutaks ja köögi valmis teeks, nii et saaksin asju varuma hakata ja avamispäeva paika panna.“

Teadmatus oli vaid üks nendest muredest, mis teda öösiti ärkvel hoidis. Olles aastaid kellegi teise köögis vanemkokana töötanud, oli tal lõpuks ometi võimalus end tõestada. Brodie, restorani omanik ja arendaja, andis talle selle võimaluse ja ta ei võinud seda vussi keerata.

Ta kinnitas endale veel kord, et saab hakkama. Ta oli töökas ja andekas ning ta valge kokamüts oli näinud erinevaid aegu. Mida tal veel vaja läks?

„Ma lugesin kunagi, et kümnest restoranist üheksa sulgevad ukse juba esimesel aastal,“ ütles Ruth Tatum, pühkides salvrätikuga hoolikalt suunurki.

„Ema.“ Claire krimpsutas nägu.

„Mida? Lugesin jah.“

Alex oli Ruthi teravate kommentaaridega harjunud, sest oli Claire'iga sama hästi kui koos üles kasvanud, kuid need sõnad ja pessimism nende taga tegid talle haiget. „See on tegelikult müüt,“ märkis ta kiiresti. „Tegelikud numbrid näitavad, et esimesel aastal sulgeb ukсед neljast restoranist üks. Järgmise kolme aasta jooksul umbes kolm viiest.“

Veel üks murekoht, mis teda öösiti ärkvel hoidis. Kuidas ta saab temasse uskunud linnaelanikele otsa vaadata, kui ei suuda Brazenit edukaks teha?

„See restoran saab olema see, mis sellega hakkama saab,“ teatas Mary Ella truult. „Eeldades, et sa ikka saad köögi ega pea kõike väljas grillil küpsetama.“

Alex ohkas. „Praegu peate te köögi osas oma kujutlusvõimet kasutama. Uskuge mind, kui ütlen teile, et see saab olema imeline. Ma olen Jacki ja Brodiega plaanidest rääkinud. Te kõik olete näinud teisi Brodie restorane siin linnas. Ma olen kindel, et võite isegi aimata, et siin saab kõik viimase peal olema.“

„Millal me siis päriselt siin süüa saame?“ uuris Maura.

„Praegu ju söötegi,“ vastas Alex. „Eriti maitsvat hakitud spinati salatit, isegi kui ma ise seda ütlen.“

Ta õde krimpsutas nägu. „Ma ei mõelnud seda, Alexandra. Millal Brazen ukсед peaks avama?“

Alex eiras iiveldustunnet kõhus. „Mai lõpu poole, aga enne mälestamispäeva nädalavahetust. Me tahtsime, et meil jääks mõned nädalad probleemidega tegelemiseks, enne kui saabub suvehooaeg.“

„Arvestades seda, et ehitajal läheb köögi lõpetamiseks kolm nädalat, ei jää teil eriti aega,“ märkis Ruth, abivalmis nagu alati.

„Jah, ma tean. Ta peaks sel nädalavahetusel siia tulema. Minu arvates pole see piisavalt ruttu.“

„Küll ta tuleb,“ kinnitas Evie talle. „Ja ma luban, et sulle meeldib töö, mida ta teeb.“

Alex ei suutnud siiani uskuda, et kõige olulisem osa ta uuest restoranist polnud veel valmis. Eelmine ehitaja oleks pidanud köögist alustama ja sealt jätkama, leidis ta.

„Ära muretse. Kõik läheb suurepäraselt,“ kinnitas Claire talle. „Kõik teavad, milline hiilgav kokk sa oled. Järjekorrad saavad looklema Silver Strike'i kanjonini, et su toitu maitsta.“

Alex armastas Claire'i ta vankumatu usu tõttu, kuid pidi sellesse suhtuma enam kui skeptiliselt. Claire oleks arvatavasti pigem endal keele otsast hammustanud, kui öelnud midagi, mida oleks võidud tõlgendada plekikesena Alexi mainel.

„Täna, kullake.“

Tema kergenduseks läks jutt restoranilt põhjusele, miks nad väidetavalt kokku olid saanud, raamatule, mille nad olid sel kuul läbi lugenud. Nad arutasid raamatus olevate vasturääkivuste, Emma kange ja mõnikord ebameeldiva iseloomu ning selle üle, kui palju ta erines paljudest Austeni kangelannadest.

Selleks ajaks, kui elav arutelu läks üle linna kuulujuttudeks, oli suurem osa raamatuklubi liikmetest jõudnud magustoidu juurde.

„Charlotte, kuidas su vennal läheb?“ küsis Mary Ella haruldasel vaikushetkel.

Charlotte pani kõrvale suhkruvaba küpsise, mille Alex spetsiaalselt talle oli valmistanud. Millal iganes ta raamatuklubile süüa tegi, üritas ta meeles pidada, et kommipoe omanikul oli iga suutäis arvel pärast seda, kui oli eelmisel aastal kolmkümmend kuus kilogrammi alla võtnud.

„Ta tuleb koju, lõpuks ometi.“

„Oh, ma pole sellest kuulnudki!“ hüüdis Katherine. „Imetore uudis.“